

VIOLKA A FUJTÍŠEK

MARTINA KAVKOVÁ

Martina Kavková
VIOLKA A FUJTÍŠEK

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2019
Text and illustrations © Martina Kavková, 2019
Cover design © Markéta Vydrová, 2019

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-657-0

Dva domečky

Na rozhraní pole a lesa se k sobě tisknou dva domečky. Jejich obyvatelé se ale chovají, jako kdyby se neznali. Lidé z města, kteří sem chodí na procházku, o nich neví, a vy byste si jich taky nevšimli, i když teď už o nich víte. Nejsou totiž větší než myšky.

Až je půjdete hledat, musíte na tom správném místě sejít z cesty a přelézt hromadu kamení, které sem lidé nanosili z pole za celá staletí. Za horou kamení vás čeká sto let nesečená tráva a za ní neproniknutelné trnité houští, kterým dokáže proběhnout jen ta nejmenší myš. Teprve za křovím najdete na nevelkém plácku vedle mohutné břízy dvě maličká stavení. Jedno je hezké, druhé ošklivé, ale obě tu mají své místo a obě sem patří. Vlevo stojí krásný bílý domek s červenou střechou. Žije v něm víla Viola se svojí vílí holčičkou Violkou. Vpravo se krčí nevzhledná chýše malých lesních strašidel – Šišáků. Střecha na jejich domku sedí trochu nakřivo, komín se naklání, zahrádku mají neupravenou, ale nepořádná strašidla jsou se svým domečkem spokojená.

Fujtíšek je malý neposedný strašáček. Často pokukuje po sousedovic Violce, ale nehrají si spolu. Vlastně je to ani nikdy nenapadlo, i když jim oběma chybí kamarádi. Viola je o něco málo starší, Fujtíškovovi připadá skoro dospělá – však taky půjde v září do školy – zato on je pro ni malý precek, ještě ani nezačal chodit do školky.

Violka do školky nechodí. Maminka se o ni bojí a raději ji má pořád na očích. Žijí v domečku samy, bez tatínka. Maminka o něm moc nemluví, ale Viola ví, že na něj stále myslí. Jmenoval se Višek. Zmizel, ještě než přišla na svět. Jednoho dne odešel do lesa a víckrát už ho maminka nespatriła. Stále však ve skrytu duše čeká, že se jednou otevřou dveře a Višek se vrátí.

Violčina maminka peče a roznáší pylové a ovocné koláčky malým obyvatelům celého lesa. Pracuje od rána do večera pět dní v týdnu. Co si Viola pamatuje, chodila vždycky s maminkou, co si nepamatuje, vozila ji maminka s sebou na vozíku nebo na sáňkách naložených koláčky. Maličko závidí Fujtíškoví, se kterým je maminka stále doma a má ji jenom pro sebe. Jenže Fujtíšek by poslední dobou raději chodil s tatínkem po lese. Pan Šišák se v lese stará se o bezpečnost všech malých obyvatel. Když je potřeba někoho vystrašit nebo vyděsit, rád se té práce chopí. Fujtíšek je na tatínka moc pyšný a chtěl by být jako on. Ale maminku také potřebujeme, myslí si Fujtíšek, aby nám vařila a taky aby mi přinesla brášku!

Zvířátko

Na dveře vílího domečku zaklepal strýček Květouš a vzápětí i teta Květa, která nechtěla nic nechat jenom na strýčkovi. Maminka s Violkou je viděly oknem a běžely otevřít.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ spustila teta se strýčkem, ještě ani nebyli uvnitř. Viola se zapýřila. Ten den jí bylo šest let. Maminka ji musela pobídnout, aby přistoupila blíž k tetě, která Violce podávala ruku. Strýček měl u nohou veliký koš a přidržoval nad ním kostkovaný ubrus, aby nebylo vidět dovnitř.

Violka ani moc nevnímala, co jí teta přeje, místo toho zvědavě pokukovala po koši. Maminka jakbysmet. Takhle velký dárek v ní vzbuzoval spíš obavy než radost. A to docela oprávněně. Ubrus se najednou sám od sebe nadzdvihl a z košíku vyskočil rejsek. Violce se rozzářily oči. Po takovém kamarádovi už dlouho toužila.

Strýček se vrhl za rejskem, popadl ho a strčil zpátky do koše.

„Ještě není úplně ochočený. Když se o něj budeš hezky starat, ochočí se brzy, pak ho můžeš nechat volně běhat, bude se vracet...“

Teta Violce podala obojek s vodítkem, které upletla z kopřivových vláken. Maminka nedokázala skrýt, že se z dárku moc neraduje, ale nikdo si jí v tu chvíli nevšiml. Strýček s Violkou se pustili do výroby kotce a maminka s tetou do pečení dortu. Rejsek čekal v koši pod ubrusem, jehož cípy byly na zemi zatěžkány kameny.

„Budu mu říkat Ostrozub.“

„Hlavně ho musíš pořád krmit. Krmit a krmit. Jinak s ním bude zle. Rejsěk musí pořád jíst.“

Strýček nasypal do kotce několik červů, které přinesl s sebou, a prohodil: „Já bych taky něco snědl.“

Maminka s tetou mezitím dopekly dort a vynesly ho ven.

Violka dostala první porci dortu a maminka jí podala malý balíček. Bylo na ní vidět, jak je zvědavá, jestli se bude dárek Violce líbit. Ta ale měla pořád plnou hlavu rejska. Už si plánovala, jak ho bude učit skákat přes překážky, probíhat obručí a plnit všelijaké příkazy. Rozbalila balíček a vzala do ruky malou panenku s ryšavými vlásky. „Je moc hezká,“ řekla a odložila panenku zase na stůl. Spěšně dojedla dort a hned se ptala, jestli může jít zkontrolovat Ostrozuba.

Rejsěk se k Violce natahoval pro jídlo a ani se jí nebál. Zdálo se, že je bezedný. Když už si malá víla konečně myslela, že je sytý, sedla si ke kotci a začala mu o sobě vyprávět, aby ji nový kamarád lépe poznal, ale rejska to příliš nezajímalo a usnul.

Violka brzy zjistila, že rejsěk vlastně nic jiného ani nedělá, jenom jí nebo spí. Takhle si kamaráda nepředstavovala. Už po pár dnech byla celá znavená od věčného shánění potravy. Ani skákat přes překážky Ostrozubovi moc nešlo. Mnohem lépe si poradil se slalomem, ale proběhl ho jen jednou a už nechtěl zpátky. Violka marně tahala za vodítko. Ostrozub slupnul červa, kterého mu nastražila v cíli, potom se nervózně

točil na místě a zase usnul. Violka byla zklamaná a prohlásila, že je rejsek hloupý.

„Nic neumí! S něčím tak hloupým nebudu ztrácet čas!“ zabrblala a zavřela zvířátko zpátky do kotce.

Maminka se zlobila: „Nemůžeš se o něj jen tak přestat starat! Když to vydržíš ještě pár dní, vypustíme ho a bude se k nám vracet, jak říkal strýček. V přírodě se o sebe postará sám, to umí líp, než si myslíš! Je to rejsek a chová se jako rejsek. Nemůžeš chtít po zvířátku, aby bylo jako ty!“

„Já ale nechci, aby bylo jako já, chci jen, aby mě poslouchal!“

„Což ty často neděláš, a proto nechceš, aby byl jako ty...“ dobírala si ji maminka.

To Violku ještě víc nazlobilo. Přece ji maminka nebude srovnávat s rejsem. Najednou to nebyl kamarád, ale darmožrout, který ji okrádá o čas. Postupně na rejska myslela čím dál míň.

Jednou ráno maminka prohlásila, že půjdou na výlet na pampeliškovou louku. Potřebovala nasbírat zásobu pylu z pampelišek.

„Budeme tam celý den, vrátíme se až večer. Nezapomeň rejska pořádně nakrmit,“ připomněla maminka. Violka přikývla. Pak se ale rozhodla, že mamince pomůže připravit svačinu na cestu a v představách už pobíhala mezi zlatými květy pampelišek. Na rejska dočista zapomněla. Ani ho před odchodem nezkontrolovala. Ostrozub hladově pobíhal v kotci. Korýtko bylo už nějaký čas prázdné a nikdo ho nešel naplnit. Víly se pomalu vzdalovaly po pěšině a rejsek v kleci zoufale pískal.

Pak se ale přece jen někdo objevil. Malý strašáček od sousedů toužil rejska pohladit, ale styděl se k němu přiblížit, když byly víly doma. Jakmile je viděl zmizet v lese, přiběhl ke kotci a natahoval ruku skrz špruše. Aby na rejska lépe dosáhl, otevřel dvířka a rejsek šup, vmžiku odcupital do křoví. Fujtíšek se vrhnul za ním, ale Ostrozuba už nedohonil. Sklesle se vrátil domů. Bylo mu do breku. Neodvážil se o tom, co provedl, nikomu povědět. Netušil, že tímhle nedopatřením zachránil nebohému zvířátku život. Kdyby byl rejsek ještě chvíli zavřený v kotci bez jídla, nepřežil by.

Violka si na rejska vzpomněla při obědě daleko v lese a rozplakala se. „Strýček říkal, že když nedostane najíst, za pár hodin umře hladu.“ Vílám přestalo chutnat, ani nedojedly a pospíchaly domů.

Kotec našly otevřený a prázdný. Violka nevěděla, jestli se má radovat nebo plakat, byla smutná, že o rejska přišla, ale zároveň si oddechla, že

Rejsek malý je naším nejmenším savcem. Bez ocásku měří zhruba 5 cm. Je to drobný hmyzožravec, který musí neustále jíst. Pokud zůstane několik hodin bez potravy, hyne.

nezemřel její vinou. Chodila kolem domku a volala ho.

Ještě včera mu říkala darmožrout a teď jí najednou chyběl. Slibovala, že se o něj bude starat lépe. Ale Ostrozub se neukázal.

Teprve další den ho zahlédly, jak se mihnul v křoví. Pořád se potuloval poblíž a večer se dokonce vrátil do kotce. Hledal červíky, které byl zvyklý nacházet v mističce. Violka mu tam radostně nasypala krmení, ale zavírat už ho nechtěla. Byl ochočený.

Jak šli lovit slunky

Fujtíšek neměl na zvířátka takové nároky jako Violka. Radoval se z nich, ať byla, jaká byla. Letos v dubnu usoudil, že rodičům trvá pořizování brášky nějak dlouho, a tak chytil alespoň chlupatou housenku a odvedl si ji na zahrádku před dům. Pojmenoval ji Chlupatka a měl z ní velkou radost. Rodiče už menší. Nenažraná Chlupatka dokázala během jednoho

Slunka obecná je drobná ryбка, která se u nás dříve hojně vyskytovala. Tvořila početná hejna ve stojatých vodách, dnes je to ohrožený druh. Obvyklá velikost slunky je 5 cm.

dne sežrat celý záhon salátu, který maminka pěstovala u domu. A tak se maminka moc rozzlobila a nařídila, že housenka musí okamžitě pryč.

Potom to Fujtíšek zkusil s mouchami. Sám žádnou ulovit nedokázal, ale když trpělivě číhal u pavučiny, podařilo se mu několik much vysvobodit dřív, než je pavouk stihl zakousnout. Hrdě je odnesl v síťce do svého pokoje. Myslel si, že si ho budou mouchy vážit jako svého zachránce, ty nevděčnice ale jen čekaly na nejbližší příležitost, aby uletěly oknem ven. Maminka jim ráda pomohla, protože nedokázala pochopit rozdíl mezi obyčejnou divokou mouchou domácí a tou Fujtíškovou ochočenou.

Housenka není vybíravá, bez rozpaků sežere i pampelišku, kterou naše strašidla pěstují jako salát. Na podzim před přezimováním housenky přijímají potravu asi šest týdnů a dosahují velikosti kolem 1,5 cm. Přezimování probíhá v polodorostlé podobě, a proto je housenka nejvíce žravá na jaře, kdy dorůstá 6 cm, a to ji zrovna našel Fujtíšek...

V květnu se Fujtíšek začal zajímat o rybky. Pravidelně sbíral jikry slun-
ky obecné a nosil je v hrnečku domů. Když se tatínek už poněkolkáté na-
pil vody s jikrami, které znechuceně vyplivl na podlahu, maminka usou-
dila, že by bylo lepší, aby měl strašáček na tu havěť vlastní nádobu. A tak
Fujtíšek dostal od rodičů k narozeninám malé kamenné korýtko, které
mu tatínek postavil před dům. Korýtko udělalo Fujtíškovi velikou radost.
Kromě něj dostal od maminky kostkovanou flanelovou košili, aby mu
to slušelo, až půjde na podzim poprvé do školky. Z košile měla největší
radost paní Šišáková.

Tatínek se nechal umluvit, že půjde se synem ulovit několik slunek
do nového korýtko. Vyrazili hned po obědě. Fujtíšek měl v jedné ruce hous-
ku jako návnadu a ve druhé malý rybářský prut, tatínek nesl na zádech
objemný batoh a v rukách podběrák, kbelík a velký prut. Fujtíškovi bylo už
po chvíli horko. Měl na sobě tu košili od maminky. Byla dost teplá a doslo-
va se mu lepila na záda, jenže neuměl rozepnout titěrné knoflíčky. Jeho prs-
tíky byly ještě moc nešikovné a v košili si připadal jako ve vězení. Všelijak
se vrtěl, až se provázek na jeho prutu kýval tak, že se háček každou chvíli
zachytil tatínkovi za triko nebo za kalhoty, a ten pomalu ztrácel trpělivost.

„Co to pořád vyvádíš!“ zeptal se Fujtíška, když už popáté ucítil, jak ho
vzadu něco táhne. „Nemůžeš jít ode mě kousek dál?!“

Fujtíškovi bylo líto, že se na něj táta zlobí. On přece nemůže za to, že
má na sobě tuhle hroznou košili. Tvářil se uraženě a ukusoval ze suché
housky, kterou nesl jako návnadu pro rybky.

Konečně přišli k malému rybníčku, kde se to slunkami jen hemžilo. Ta-
tínek vyhlédl na břehu vhodné místo pro rybolov a s heknutím shodil ze

zad batoh. Spokojeně se usmíval, přestože měl triko na zádech úplně pro-
poceně. Fujtíšek jej poočku sledoval a nešlo mu do hlavy, že si táta na nic
nestěžuje. Pan Šišák se pohodlně usadil a začal se shánět po housce, ale
z té zbyl už jen nepatrný kousíček, a tak rozepnul batoh a vyndal z něj vo-
ňavý koláč s jahodami a pak ještě jeden.

„Tehle je můj a ten druhý byl pro
tebe. Ale ty už ses nacpal tou hous-
kou,“ pohlédl přísně na synka,
„takže tvůj koláč použijeme jako
návnadu pro ryby. Nebo může-
me sníst oba koláče a jít zpát-
ky domů bez ryb. Já je konec-
konec nepotřebuju.“

Fujtíškovi bylo koláče líto a taky trochu litoval sám sebe. Bříško měl ale plné housky a koláč by se tam stejně nevešel, a tak začali lovit na koláč. Nejdřív nalámali trochu těsta a naházeli ho do vody, aby nalákali slunky ke břehu. To se ukázalo jako velmi rozumný krok, protože brzy se nahrnulo celé hejno rybek až k nim. Zdálo se, že stačí jen zanořit podběrák a maličké rybičky nabrat, ale takhle jednoduše to nešlo. Zkusil to Fujtíšek i táta, jenže při sebemenším pohybu podběráku se hejno zase rozprchlo do všech stran. Nakonec nabodli trochu těsta na háčky a tiše čekali.

Fujtíškův provázek se za chvíli začal napínat a zase povolovat.

„Tahej!“ zavelel táta.

Při společné činnosti zapomněli na nepohodlí a bylo jim spolu dobře. Po krátkém zápasu se v kyblíku mrskala první rybka, poulila na Fujtíška vystrašené oči a ten ji konejšil: „Uvidíš, jak se budeš mít u nás dobře!“

Pan Šišák byl na syna hrdý. Fujtíšek to věděl a byl na sebe taky hrdý. Cestou zpátky si spokojeně vykračoval vedle táty a v duchu hodnotil dnešní den. Nakonec to nedopadlo tak špatně. Chytili tři slunky na těsto z koláče, jahodová náplň se Fujtíškovi přece jen vešla do bříška a odpoledne se venku ochladilo, takže ani ta košile už ho tolik netrápila. A propříště věděl, že jeho svačina bude určitě chutnější než návnada.

Bodláky

Maminka víla se snažila vyrýpnout malý bodlák, který začal rašit pod oknem. „Propána! Jestli sem vítr zafoukal těch semínek víc, tak to se máme na co těšit!“

Když se jí po dlouhé námaze konečně podařilo rostlinu vydobyt ze země, naložila ji na koště a vydala se hledat pro bodlák vhodné místo někde daleko od jejich domečku. Na květy bodláků létá spousta motýlů a čmeláků, bylo by škoda rostlinku jen tak vyhodit.

U strašidel zrovna malý strašáček vybalil z kapes několik semínek a rozložil je na stůl. „Maminko, to jsem přinesl pro tebe.“

„Co to je?“ zeptala se matka nedůvěřivě. „Snad nám tu nechceš sázet kytičky?!“

„To je bodlák, mami. Ten se nám sem bude hodit.“

„Tak ho tedy zasadíme,“ usmála se maminka Šišáková a všichni vyšli se semínky před dům. Ještě zahlédli, jak víla s dcerkou mizí mezi stromy.

„Nedáme taky jedno k nim?“ navrhl Fujtíšek.

„No nevím. Jestli to pro ně není škoda. Nikdy nám nic nedaly,“ vmísil se do hovoru tatínek Šišák.

„Buďme lepší!“ pronesla důležitě maminka.

A tak zaseli všechna semínka do řádku před svým domkem a jedno vedle dveří u sousedů. Než se víly vrátily, bylo vše hotovo, semínka zalitá, země udusaná. Víly byly unavené, zalezly hned do domečku a venku si ničeho nevšimly. Semínka se mohla v klidu zabydlet a pomalinku zapustit kořínky.

O dům se musí pečovat, ale o bodláky ne

Jednou ráno maminka víla připravila malířskou štětku a chystala se dát domečku nový vápenný nátěr. Odkryla poklop z velké kádě před domem, v níž měla vápno připravené, a jala se důležitě poučovat dcerku: „O dům se člověk musí starat. Nemůžeme ho jen tak nechat chátrat jako sousedi...“

Maminka pracovala rychle, ale pečlivě. Dcerka se jí při práci motala, a tak ji maminka poslala pro jahody, že až natře dům, upečou si koláč. Malá víla se vesele rozběhla k cestičce, podél níž lesní plody rostly. První

jahodu musela samozřejmě hned ochutnat. Ani druhou nedala do džbánu. Víly jsou sice malé, ale o to víc jahod snědí, proto jich je vždycky v lese tak málo. Když se Viola konečně rozhodla, že příští jahodu dá do džbánu, žádná už u cestičky nezbyla.

Violce bylo líto maminky. Určitě se na jahodové koláče moc těší. Možná se bude i zlobit...

Bez jahod se jí domů nechtělo, a tak bloumala po lese. Cestou potkala rodinu Šišáků, kteří vedli z lesa do města velkého křížáka. Měli pro něj vyhlídnuté místo na autobusové zastávce nad cedulí s jízdním řádem. Hodinu se pak bavili pozorováním štítivých reakcí lidí, kteří se přišli podívat, kdy jim pojedou autobus. Byla to podobná legrace, jako když před časem položili na lavičku v parku tchoří trus.

Víle se zalíbilo strašidla sledovat a šla potají za nimi. Šišákoví se zastavili na zahrádce u lidského domu a pustili se do okusování zahradních jahod a malých sladkých rajčátek. Jedna taková jahoda vydá nejmíň za dvacet lesních! napadlo Violku, a když strašidla odešla, utrhla tu nejčervenější jahodu, která po nich na záhoně zbyla, a vesele s ní pospíchala domů.

Maminka už měla práci hotovou a odpočívala na lavičce pod oknem. Jak spatřila dcerku s obří jahodou, hned jí došlo, že ji nenašla v lese. Viola měla ze svého úlovku

velikou radost a mamince bylo zatěžko ji kárat, ale udělat to musela. Víly neujídají lidem jahody, které si vypěstovali na zahrádce.

„To dělají jen slimáci a strašidla. Jsi snad slimák nebo strašidlo?“ zakončila maminka svoje kázání.

Violka zčervenala jako ta jahoda a maminka se pustila do pečení.

„No, přece tu jahodu nevyhodíme, když už jsi ji přinesla. A ty si běž na chvilku odpočinout. Muselo ti to dát práci sem takový úlovek dovléct.“

Violka si ale odpočinout nepotřebovala. Napadlo ji, že udělá sousedům radost a pomůže jim s péčí o dům. Vápna ještě zbylo dost, a tak vzala štětku a za chvíli byl Šišákovic domek k nepoznání.

A opravdu: strašidla, vracející se za šera domů, svůj domek nepoznala a prošla kolem něj, jako kdyby byl cizí.

„To není možné!“ zlobil se tatínek Šišák. „Že bychom zabloudili v našem lese?“

„Třeba nám někdo domeček odnesl!“ bál se Fujtíšek.

Noc byla na spadnutí a strašidla se beznadějně motala po poli. Chodila podél lesa sem a zase zpátky. Malý strašáček už byl celý upachtěný, co chvíli si sedal na kamínek, aby si odpočinul, a kňoural.

Setmělo se a Šišákovi domek nenašli, museli přespat venku. Až druhý den ráno, když znovu došli ke svému obydlí, všimli si rašících bodláčků a víl, které právě snídaly před svým domečkem.

„To musí být náš dům! Propáníčka, co nám s ním kdo vyvedl?!“ zhrozila se maminka Šišáková.

Violku ani ve snu nenapadlo, že ji za její práci nikdo nepochválí. Jak je možné, že se jim domeček nelíbí, vždyť je teď takový hezký!? pomyslela

si. Strašidla na ni upřela oči a Viola se zatvářila tak, že bylo všem hned všechno jasné.

Fujtíšek se rozhodl, že Violu za ten přebílený domek potrestá. Za tohle ti nedaruju ani jeden z našich krásných bodláků! pomyslel si a potají, když rodiče nešťastně obhlíželi nabílený domeček a víly zmizely v lese, vydloubl sotva vyklíčený bodlák u vílího domku a přesadil ho pod vlastní okno.

Maminka Šišáková si později všimla, že semínko před vílím domečkem nevyklíčilo.

„Asi ho udupaly, jak pořád před domkem tancují,“ poznamenala. A tak se o bodláku nikdo nic nedozvěděl.

Teta Květa

Před vílím domkem prudce zastavilo trojspěží lučních kobylek.

„Přijela teta Květa!“ radostně hlásila Viola, která se dívala z okna, zatímco jí maminka rozčesávala spánkem zacuchané vlásky.

„Propána!“ vzdychla si maminka potichu, aby to Viola neslyšela, a přes noční košili si spěšně natáhla šaty. Viola vyběhla v košilce před dům. Teta Květa položila na zem tašky, aby mohla sprásknout ruce, a důležitě zvolala: „Půl sedmé, a ty jsi ještě v noční košili? Víly vstávají se sluníčkem!“ Vzdycy Violu za něco pokárala, ale měla ji moc ráda.

Pak teta postupně vytahovala z tašek mastné a lepkavé dobroty a skládala jednu vedle druhé na stůl, přímo na mamčin vyšíváný ubrus.

„Podívej, přivezla jsem nadívané rohlíčky,“ chlubila se.

Maminka tiše trpěla, ale nic neříkala. Teta má přece Violku moc ráda, opakovala si v duchu, nemůžu se na ni zlobit kvůli zapatlanému ubrusu... Kdyby si alespoň dala říct a nevozila ty nadívané rohlíčky. Zase tím budeme krmit pulce. Vždyť je to škoda práce!

„Zase půjdeme krmit pulce!“ radostně vykřikla Violka. Mamince ztuhly rysy a teta se na ni tázavě podívala.

„Vy to nejlíte?“ vyhrkla Květa, když jí došlo, čím asi její příbuzné ty pulce krmí. Na odpověď nečekala. „Proč jsi mi nic neřekla?“ zeptala se maminky.

„Já jsem ti to říkala. Vždycky jsi odpověděla, že možná nejsou dobré, ale že jsou rozhodně dobré pro zdraví.“

Teta chvíli mlčela. I maminka s Violkou mlčely. Pak se teta obrátila na svou neteř: „No, Květouš to taky nejlí, domů si to nepovezu. Tak kde jsou ti pulci? Půjdu je krmit s tebou.“

Mamince spadl kámen ze srdce. Teta se neurazila. Asi má opravdu Violku ráda...

Violka odešla s tetou a maminka měla čas se věnovat práci, po poledni už na ně ale trochu netrpělivě čekala s chladnoucím obědem. Vrátily se odpoledne, obě veselé a hladové. Maminka jim hned přinesla plné talíře jahodových knedlíčků a Violka se na ně vrhla jako voska na pivo.

„Tedy tobě chutná!“ uznale pronesla teta Květa, když viděla, jak se Violce dělají boule za ušima.

